

Presuda Suda (šesto vijeće) od 8. srpnja 2021. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litva) – BB/Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija

(Predmet C-166/20) ⁽¹⁾

(„Zahtjev za prethodnu odluku – Priznavanje stručnih kvalifikacija – Direktiva 2005/36/EZ – Članak 1. i članak 10. točka (b) – Stručne kvalifikacije stečene u više država članica – Pretpostavke za dobivanje – Nepostojanje dokaza o formalnoj osposobljenosti – Članci 45. i 49. UFEU a – Radnici – Sloboda poslovnog nastana”)

(2021/C 338/08)

Jezik postupka: litavski

Sud koji je uputio zahtjev

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Stranke glavnog postupka

Žaliteljica: BB

Protivna stranka: Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija

Izreka

1. Direktivu 2005/36/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. rujna 2005. o priznavanju stručnih kvalifikacija, kako je izmijenjena Direktivom 2013/55/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 20. studenoga 2013., osobito njezin članak 1. i članak 10. točku (b), treba tumačiti na način da se ne primjenjuje u situaciji u kojoj osoba koja zahtijeva priznavanje stručnih kvalifikacija nije stekla formalne dokaze o stručnim kvalifikacijama koje je u matičnoj državi članici kvalificiraju za obavljanje regulirane profesije.
2. Članke 45. i 49. UFEU-a treba tumačiti na način da – u situaciji u kojoj zainteresirana osoba ne raspolaže dokazima o kvalifikacijama farmaceuta, u smislu Priloga V. točke 5.6.2. Direktive 2005/36, kako je izmijenjena Direktivom 2013/55, ali je stekla vještine vezane za tu profesiju, kako u matičnoj državi članici tako i u državi članici domaćinu – nadležna tijela potonje moraju, prilikom odlučivanja o zahtjevu za priznavanje stručnih kvalifikacija, ocijeniti te vještine te ih usporediti s onima stečenima u državi članici domaćinu u svrhu pristupa profesiji farmaceuta. Ako te vještine odgovaraju onima koje zahtijevaju nacionalne odredbe države članice domaćina, ona ih mora priznati. Ako to usporedno ispitivanje pokaže tek djelomičnu podudarnost između tih vještina, država članica domaćin ima pravo zahtijevati da zainteresirana osoba dokaže da je stekla znanja i kvalifikacije koji nedostaju. Na nadležnim nacionalnim tijelima je da ocijene, ako je potrebno, mogu li znanja stečena u državi članici domaćinu, osobito u okviru stručne prakse, biti relevantna u svrhu utvrđivanja posjedovanja znanja koja nedostaju. Ako se u navedenom usporednom ispitivanju pojavljuju značajne razlike između osposobljavanja podnositelja zahtjeva i odgovarajućeg osposobljavanja u državi članici domaćinu, nadležna tijela mogu odrediti kompenzacijske mjere kako bi se pokrile te razlike.

⁽¹⁾ SL C 230, 13. 7. 2020.